

Ahmet Salık

Birinci Ölüm Tekrarı

UPAS Yayın

-71-

**“Birinci Ölüm Tekrarı”
Ahmet Salık**

**Kapak Fotoğrafi
Uygar Asan**

Ekim 2026
upas.evvel.org

E-posta
upasnesriyat@gmail.com

Ahmet Salık (1993, Diyarbakır)

Van'da doktor olarak çalışıyor. 2022 yılında ilk şiirini yayımladı. Mısra adında bir kızı var. 19 Ekim 2026 tarihinde şiir yazmayı bıraktı. Söyleyeceği başka bir şey yok.

İçindekiler

Hiç dağlara çıkmadım, evde dolaştım /	6
Dünyanın (var olduktan sonraki) yokluğunda /	7
Dünyanın (var olmadan önceki) yokluğunda /	8
Gaybın sahibi /	9
Bilinmeyen /	10
Duruşmalar /	12
O an /	13
Manipölasyon /	15
Yırtıkyceni /	17
A reaction is not a response /	18
Bağımsız sabit /	20
Ş /	21
Birinci ölüm tekrarı /	24

Misra'ya...

Hiç dağlara çıkmadım, evde dolaştım

Aynı şekilde söyledim her şeyin aynı olduğunu.
Dilim, onların dili gibi ağzımda oynadı.
Onlar gibi yoruldum.

Hiç dağlara çıkmadım, evde dolaştım.

Yan yana gelecek sözcükleri seçme sözlüğünden
Ölümü buldum. Yanında çiçekler vardı.
Sabırla bekledim adımları atmayı.
Taşın soğumasını bekledim dokunmak için.

Bugüne dek çok insana benzetildim.
Selam verdiler, selam aldım, gülümsedim.
Bir bitkiydim öyle zamanlar.
Ağzım açık izledim güneşin açmasını.

Dünyanın (var olduktan sonraki) yokluğunda

Notlarımın arasından dünyayı buldum,
çıkardım. Siyah beyaz boşluklar doldu onun
yerine. Taş kütleleri ve ışık.
Umacak bir şey yok.

İlk kez, hiç kimse ölmedi o gün.
.José yoktu. Hiç kimse de yoktu ki zaten.
Kurbağa yeşili vardı ağacın yerine. Kurbağa
yok. Kurbağanın kurbağalığı bir tek.

Ses, yatay bir merdiven gibi. Yükselen bir şey
değil, kokular yayılmaz. Her şeyi, içine
saklanmıştır her şeyin. Hep beraber
ıssızlığa çekilmişiz.

Dünyanın (var olmadan önceki) yokluğunda

Bir insanı bir evle cezalandırmak
Kimsenin aklına gelmemiştir daha.
Var olmamak, yok olmamaktan
Daha tatlı bir ihtimaldi
Daha kar yağmamıştı olmayan ağaçlara
Daha, daha demeyi öğrenmemiştik.

Ve Rodrigo çalmamıştı konçertosunu
Kemanlarda yaylar gerilmemiş
Sessizliği doğurmamıştı ölüm.
Daha kitaplar düşmemişti yerlere
Daha rastlantıyı tasarlamamıştık.

Mesele değildi sesler ve sessizlikler
Etin ateşte pişebileceğini hiç düşünmemiştik.
Daha nasılsın demeyi öğrenmemiştik birbirimize
Daha iyiyim demeyi. İyi görünmeyi.

Daha son hâlini vermemişti dünyaya
Hiç kimsenin tanrısı.

Gaybın sahibi

Bir dalın kırılacağını gördü.
Taşın görünmeyen yüzüne baktı.
Baktı, elmalar susamıştı.
Su içiyordu mandalinalar.

Rüzgâr, esmek için toparlandı.
Karıncaların gürültüsünden uyuyamadı bir çocuk.
İştten dönüyordu yoksul bir aslan.

Sese “dur” dedi,
Kitaba yazıl,
Kitapta eski.

Ömrünü kısa biçti insanın
Bir terzi gibi
Uzaklaşıp baktı.

Çiçekler sürdü sonra dünyamıza,
Kuşlar ve buzağılar.
Bir çocuk, ağzına soktu
Acıyan ellerini.

Bilinmeyen

I.

Aynı torbada duruyor ceset ve bıçak.

Acı ve umut aynı dilde.

Yokluğu ne bilirim ben.

Ne biliriz.

En fazla, kaybolan eski bir defter

Yanık sırt çantası.

II.

Ölmeyi isteyen bir çocuktan şarkılar öğrendim.

Üzgün mü, yorgun mu, belli değil.

Çiçekler toplamış annesi için.

İsmi bilmiyor.

III.

Ne yağmur duruyor bütün gün
Ne güneş.
Gökyüzünde hiçbir şey.

IV.

Pencereyi kapatıyorum artık.
Bence günler daha kısa olmalı.

Duruřmalar

Kırmızı bir ıřıktan getik
Varamadık
Yol ile ayrıldı yol

I.

Tepesinde gölgesi yok
Gölgesinde durduėumuz ağacın

II.

Bir yere varacak kadar
Duramadık hiçbirimiz
Kelimelerin arasında boşluklar

III.

Bir tutukluözgür iradesiyle
Kanıt sunuyor
Süzdürüyor duruşmayı hâkim

O an

Benin ölümü. Hatta senin. Cenin. Ölümü her şeyin, tam büyüymeden daha. Öyle olsa nasıl olur? Öyle, olmasa yani. Nasıl?

Kaza anındaki afallamayla
Askıda, birkalınmamışlık duygusu:
Her şeyin fazla iyi, her şeyin fazla kötü olduğu zamanlar
Artık ne olacaksa olacaksa olsun dediğimiz
Haçlı seferlerinden
Üç hilalli helal otellere
Hayırlara vesile olsun diye döktüğümüz kanlar
Bunu da öğrenelim, belki lazım olur dediklerimiz
Bunu da unutalım, belki lazım olur
Kaşımızın üstünde kaş, gözümüzün üstünde göz
Her şeyin üstünde Allah
Belki lazım olur,
“Belki” değil.

Nasıl olur, üçten beş çıkmaz
Birden çok şey olabilir
Birden gidilebilir-dönülmeyebilir-dönülebilir tam dönecekken-tam
dönecekken hatta-bir daha dönülmeyebilir
Bunlar normal şeyler, bunlar anormal, bunlar şüpheli
Ama nasıl olur
Ol nebatat, ol hayvanat, ol insanat bahçeleri
Ol taşlar ve ol kuşlar ve ol boylar, ol masalar
Devrilseler bir bir, üç üç, beş beş, yedi yedi
Tekrar etmese her şey bu kadar, nasıl?

Yetmez ama olabilir
Evet ve hayır, güzel ve çirkin, pazar ve pazar erteleri
Olabilir: gözümde bir problem
Her şeyi az çok görebilmenin sıkıntısı
Her şeyi çok az görebilmenin
1,25 sağ. 1,50 sol.
İlk yarı alt, ikinci yarı üst.
Döndükçe güzelleşen bir dünya, olabilir
Dönelim, dönelim hep beraber
Döndükçe güzelleşelim eskisi gibi.
Şarap da değil şiir de; anne sütü, plasenta-
Hatırladığın en eski şeyin bir an öncesi.
Sessizlik.
Sessizlik bile denilemeyecek o an.

Manipölasyon

Geçen gün işyerinden biriyle
Yirmi dakika boyunca
Yıvsız av tüfeklerinden bahsettik.
Aslına bakarsanız, yiv nedir onu bile bilmiyorum
Ama yukarıda yapılacak işlerin varsa
Yıvsız av tüfeklerinden bahsetmek
İnsana iyi geliyor.

Eşim sık sık rüya gören birisi.
Uyandıktan sonra da hemen rüya tabirlerine bakar.
“Rüyada mutfak robotunu tokatlamak”
“Rüyada şanzıman görmwk”
“Rüyada rüya
Çok güzel şeyler olacaktı; para, miras, aşk, sağlık, başarı
Rüyada kaza görmek iyiye işaretmiş
Rüyada ölüm görmek müthiş
Sandalye bacağı muazzam.

Ben, cehenneme gideceğini düşünen hiç kimsenin cehenneme
gideceğini düşündüğünü düşünmüyorum.
Hepimiz dünya iyisiyiz aslında.
Bu bizle bu kadar oluyor.
Bize gelişimiz bu.

Nasıl anlatsam bilmiyorum.

Denizler altında hiç bilinmeyen canlıların olması beni düşündürüyor.

Karıncaların varlığı uyuşturuyor bizi.

Ağaçların canlı olduğuna inanmış gibi yapıyoruz.

Bence her şey çok enteresan.

Biraz meditasyon iyi gelebilir: İçinden tekrarla:

Hiçbir şey düşünmüyorum

Hiçbir şey düşünmüyorum

Hiçbir şey düşünmüyorum

(Hiçbir şey düşünmüyorum demenin işe yaradığını düşünüyorum)

Hiçbir şey düşünmüyorum

(Hiçbir şey düşünmediğimi düşünüyorum)

Hiçbir şey düşünmüyorum

(Hiçbir şey düşünmediğimi düşündüğümü düşünüyorum)

Hiçbir şey düşünmüyorum

Hiçbir şey düşünmüyorum

Hiçbir şey düşünmüyorum

Bok düşünmüyorum.

Yapay zekaya “pembe bir fil içermeyen bir resim çiz” diyorum

Pembe olmayan bir fil çiziyor.

Aptal herif.

Yırtıkyeni

Sadece çok ısınınca şekil değiştiren bir malzemeden farkım yok. Dayanıklı bir plastiğim ben. PVC'yim. Alüminyum. Üstüme geçirdiğim elbiseler yırtıkyeniymiş hep: bundan, bir şiirde söz etmek istiyordum. Yırtıkyeni elbiselerden. Yırtıkyeni elbiseler. Yırtıkyen... Yeni ama yırtık olması bir şeyin.

Göğü ben

Mavi görmüştüm, mavi değil. Yıldızlar oradaydı, orada değil. Ne çok yanılı.

Doğuştan dilsiz birinin ellerine inme inme ihtimali: sanki birileri tarafından hedefe konmuş, ikinci kez dilini kaybetmişsin. Bunu neden düşündüm? Bir ara, gece balkona çıkmış sigara içerken (ben), kendi kendine konuşan bir dilsizi fark etmiştim. Kendi kendine konuşurken bile el işaretlerini yapmaya devam ediyordu. Ellerini havaya kaldırıyor, sağa sola sallıyor, göğse bakıyor, yüzü sertleşiyor filan. Belki dilsiz bile değildi ama bence dilsizdi. Dilsiz olmasa bunu normal karşılardım zaten. Birkaç hareket yapabilir, sinirlenmiştir derdim. Ama adam kelime kelime her şeyi işaretlerle anlatınca dedim ki bu adam dilsiz. Ve ne çok konuşuyor. Biz o kadar konuşmuyoruz.

Ben şahsen sevmiyorum bir şeyleri. O kadar da zorlamayı. Olacaksa olur. Ama olmaz. Ne kadar olabilir ki her şey çünkü. Bunda hiç yanılmadım. Ölsem yine yanılmam.

A reaction is not a response

I.

Eğer rijit, dik bir çizgiden söz ediyorsak öyle pek düşünmeye gerek yok

Ama eğik bir çizgiden söz ediyorsak

Ne kadar eğik olduğu, ne kadar eğildiği önemlidir. Haddinden fazla

eğilmişse eğer yatay bile denebilir onun için

Ve bir başka açıdan da diktir o artık zaten.

Gazali öyle demiş:

“Haddini aşan zıddına döner.”

Bkz. Beni İsrail

Bkz. Partizan, Amentü ve Cellad...

Kalem değiştirmekle bu şiir değişmez

Bütün cesetler mor, bütün ağızlar metal

Keşke, aslında şunu deseymişim:

“A reaction is not a response”*

A reaction is not a response ve bir insanın yediği halı her insan yiyebilir.

Hırs ve şehvet, refleks ve hormon. Bunlar cevaplar değil, bunlar birtakım

oluşlar. Bizler takımız.

**Lacan*

II.

İnsan, köleleştirebilen tek canlı. Çünkü, birini tutup "sen kölemsin" diyebiliyor, anladın mı? Şunu şunu yapacaksın, donlarımı yıkayacaksın falan. Böylece yaşamana izin var, gökyüzüne biraz daha bakabilirsin.

Şimdi, bunu tutup bir hayvana anlatamazsın, inanmaz. Hayvanlar geri zekâlıdır. Ama dedim ya, a reaction is not a response. Bir hayvanı da çikolatayla, şok vermekle filan bir hizaya sokabilirsin. İnsan için bütün bunlara gerek yok. Şok vereceğini, yemeğini keseceğini “söylemen” yeter. Gökyüzüne bakmaya inanır insan. Sanki gökte bok var.

Bağımsız sabit

Her şey, tam şu anda, istediğimiz gibi olsa:
Ortasından ikiye bölmeye çalıştığımız salatalık, tam ortasından eşit
bölünse

Seçtiğimiz parti birinci gelse, yaşasa!
Sabahki otobüse yetişsek, akşamki otobüsü kaçırmamak
Küçük oğlan en iyi okula girse, büyük kızın mürüvvetini görsek
Amerika kahrolsa, faşizm mezara girse
Tam şu anda, en iyi şiiri okuyor olsak, en iyi müzikleri dinlesek
Altın hiç düşmese, altın hiç yükselmese
Ayn on beşi hemen gelse, günlerden pazar olsa
Hasta olmasak, yaşlanmasak, düşmesek, ölmek
Dişlerimiz ağrımasa, saçlarımız dökülmesek, yorulmasak...
Kime anlatabilirdik mutsuzluğumuzu?

Ş

Gırtlığında kitlesi varmış, şiir okurmuş
Çene kemikleri doksan derece açılmazmış
Tam bağıramaz, gülemezmiş
Düşeceğini bilirmiş
Tülbentli kadın balkonda intiharlar düşünürmüş, bunu anlarmış
Alınacak bir şey yokmuş, taşınmaz terk edermiş
Zamanın çoğu gecenin geç bir saatymiş
Kelimelerin kökeni
Küçük şeyler
Soğuklar bastırırmış
Sokağa yanlış çıkarmış
Muhtemel şeylerden
Sözlerinin üzerinden geçemezmiş
Ölmekten korkarmış
Dağların fon müziği yokmuş
Paris taşmış, toprakmış
Vajinadan çıkma deneyimi varmış
Yeni deneyimlere kapalıymış
Kanser olduğunu öğrenmeye
Ceplerinden kuş çıkaramıyormuş
Aşk şiiri yazamıyormuş
Güzel bir kızı varmış, babasız bırakacak
Saçları ıslakken kendini beğeniyormuş

Saçları çok kuru
Aklının imkânıyla oyalanıyormuş
Dünyayı bir gün ölecekmiş
Hava güneşliymiş
Kan taşıyormuş kulakçığıyla
Karıncığına
Öyle yaşıyormuş, deniyormuş.

Düzyazı

Birinci ölüm tekrarı

(Ölümsüz tek bir sözcük söyleyemem)

Ölümden fotoğraflar yaparlar, mabetler, yas nesneleri

Ölümden eskimeyen şarkılar, zaman yaparlar

Bir gidip bir gelen akıl; altmışlık bir gebedir ninem, ölür

Ölümden söz etmek için toplanırlar, dağılırlar, dağılmazlar.

o şekersiz sakız

girilmemiş bahçe

ÖLÜM

açılmamış ağız

duvara bakan pencere

Sperm bankaları ve dondurulmuş yumurtalar, şehvetsiz çoğaltım,

evet, ölüm

Öldükten sonra da kalırlar, bir daha ölürler

Ölmekten başka bir şey yapılamaz, dönüştürülemez bir eşyadır ölüm.

Ölür masalar ve kalemlikler, uçurtmalar takılır, ipler kopar

Çamaşır makineleri ve faturalar ölür, ölümden bir haber yapılır

Toplanıp ölüden bahsederler, çay içilir, ölüden bahsederler, çay içilir

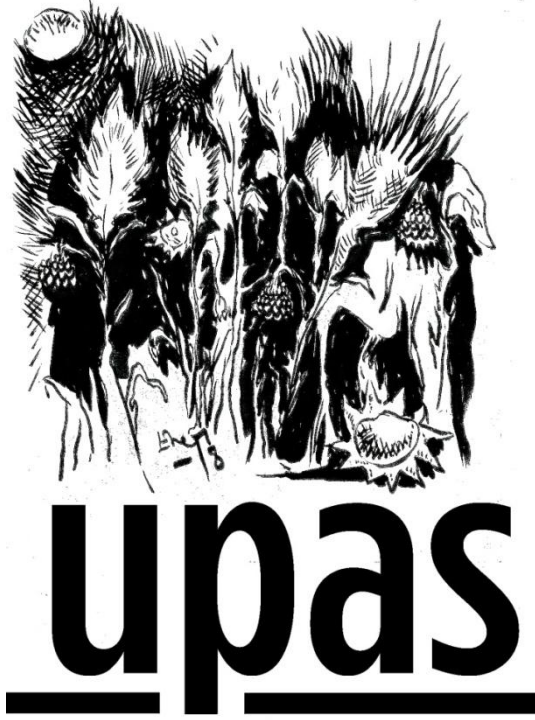
Biraz çay gibi bir şey olur ölü, plastik bir bardak olur, anlaşılmaz bir

mikrofon

Ölürken cebinden kimliği düşer, bekar ve yetim kalır, öyle ölür.

Ölümle kiraz arasındaki ilgiden emin değilim
Ölümün aynasında yüzümü göremiyorum
Ölümle elma, ölümle koku, ölümle duman arasında
Bir ilgi, insan eliyle çizilen ölümgen haritalar
Ölümle kendim arasındaki bağ
Ölmek istemediğim hâlde olmak istemiyorum, kalbimden dalgalar
çıkıyor
Ağzımdan dumanlar, toprak çekiyor canım: ölmüyorum.

Olmak istemediğim hâlde ölmek: bir seyahatten dönmemek, masada
kalmak
Bir stad yum insan içinde, tabîî efendim derken, hazinenin üstünde
ölmek
Oturana bir ejderha olmak, izin alınabileceğine-verilebileceğine
inanmak
Yani ölümün karşılıklı unutulmuş olması, yani yokmuş gibi
davranmak, buralı olmak.

upas.evvel.org

İstanbul, 2026